

Retrospektív válogatás a pécsi elektronikus zenei képzés
2010–20. közötti időszakából

Tíz éve indult útjára az elektronikus zenei képzés Vidovszky László, Szigetvári Andrea, Bolcsó Bálint és az én szervezői munkánk eredményeképp. Talán nem is véletlen, hogy épp Pécs kínált otthont ennek a, hazai viszonylatban első, ilyen tárgyú felsőoktatási-művészeti programnak: a város underground-kulturális és technológiai élete annyira már érett volt akkortájt, hogy ennek a marginális irányzatnak nemcsak helyet, de közeget is tudjon biztosítani, ugyanakkor annyira mégis megmaradt kisváros, hogy igényt formál új típusú kezdeményezésekre is. Tehát nemcsak a Pécsi Tudományegyetem, hanem környezete is befogadta a képzésünket, az ide érkezőket, majd oktatóinkat, majd oktatóink rokonait, leendő és már végzett hallgatóinkat, netán az ő családjait stb. Iskola és vele közeg, mondhatni: akadémiai alapokon szubkultúra szövődik, és épp így, ebben az irányban halad, hiszen itt az intézmény segít abban, hogy egy kreatív zenei közösség erősödjön. Nem tudom, milyen irányban halad a felsőoktatás, de ha már csak ennyit is tudott segíteni nekünk egy intézmény, azért is hálás lehet egy egész szakma.

Ten years' retrospective of the electronic music
higher education in Pécs

Electronic music training started ten years ago as a result of the work of László Vidovszky, Andrea Szigetvári, Bálint Bolcsó and me. Perhaps it is no coincidence that Pécs was the home of this first-ever higher education-art program in Hungary: the underground cultural and technological life of the city was so mature at the time that it could provide not only a place but also a medium for this marginal trend, yet it remained so small that it was in need of new types of initiatives. So not only the University of Pécs, but also its environment received our training, those who came here, then our lecturers, then the relatives of our lecturers, our prospective and already graduated students, maybe their families, etc. School and its medium, so to speak: on an academic basis, a subculture is intertwined, and in this way, it is moving in this direction, as here the institution helps to strengthen a creative musical community. I don't know the direction in which higher education is heading, but if an institution has been able to help us so much, a whole profession can be grateful.

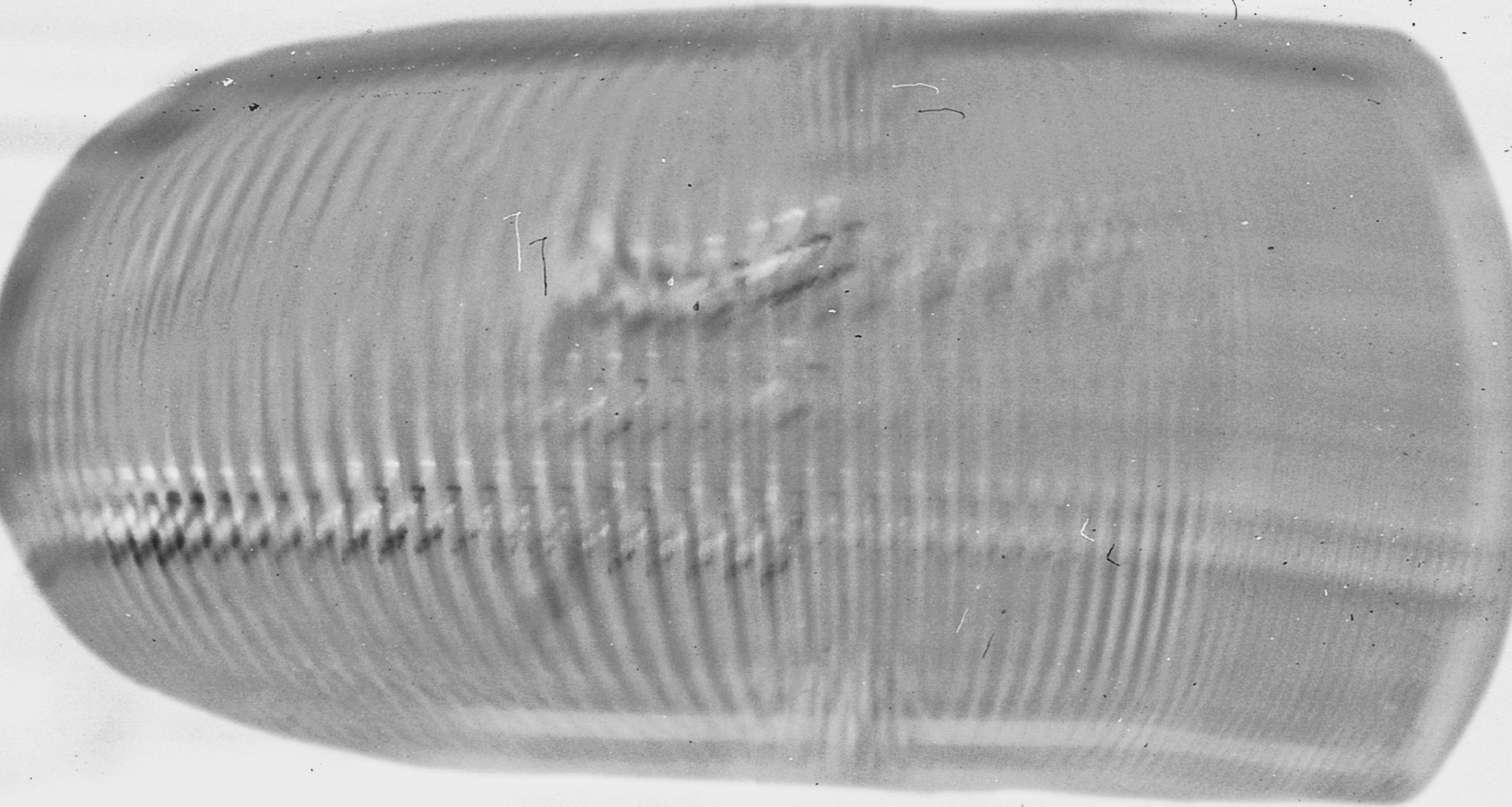
Örülök neki, hogy az első pillanattól nyomon követhetem a képzés és a körülötte alakuló alkotói pályák, csoportok alakulását, a kezdeti, markáns stílusjegyek szétválását, tovább-formálódását, az időnként fel-felbukkanó korombéli diákokat, akikkel különösen osztozom a tanulni- és alkotni-vágyásban. Aztán itt az egészen friss és máshonnan inspirálódó generációk sora, akiket középiskolásból alkotóvá érni látunk, kerülőutakon, zsákutcákon kopogtatnak vagy egyszerűen csak – bár ritkán van ilyen végigtáncolnak a tanmeneten épp eredeti terveink szerint. Zeneszerzők, útkeresők, sound designerek, pultosok, producerek, önálló vagy alkalmazott zenei alkotók, vizuálisok, oktatók, vállalkozók lesznek: emberek, akikhez mint alma fater kötődök, és akik majd szép lassan átveszik tőlünk és viszik tovább úgy, ahogy ők szeretnék tovább alakítani.

(Kovács Balázs)

I am glad that from the first moment I can follow the development of the training and the creative careers and groups that develop around it, the separation and further formation of the initial, distinctive style traits, the occasional students of my age, with whom I especially share the desire to learn and create. Then here's the line of quite fresh and inspired generations we see from high school to creative, knocking on detours, dead ends, or simply – though rarely – dancing along the curriculum just according to our original plans. They will be composers, pathfinders, sound designers, bartenders, producers, self-employed or employed musicians, visuals, educators, entrepreneurs: people, I attach to as an apple fater and who will pretty much slowly take over from us and carry it on the way they want to continue to shape.

(Balázs Kovács)

Nagy Viktor trailerzenére emlékeztető, hangdizájn-elemekben gazdag, enyhén baljóslatú bevezetőjével indul az utazás. A várakozással teli hangulatot Késmárki Richárd zabolázatlan basszusdallama viszi tovább, melynek kifürkészhetetlen útjai látszólag oda nem illő, de későbbi eseményeket előrevetítő hangobjektumokkal vannak kikövezve. Ábrahám Attila experimentális furulya-elektronika etűdje az információ-sűrűség jelentős, már-már kaotikus fokozódását hozza magával, amely nyugtalanság aztán Bartha Márk gyors pergőketyegő textúrájában él tovább, hiába a vele szembeállított, egy helyben toporgó kitarított hangok relatív stabilitása. Elsőként talán Molnár-Megyeri Róbert roncsolt hangzású, újra és újra belendülő, rétegződős grúvjai közben érezzük azt, hogy mintha megérkeztünk volna valahova.

The journey begins with Viktor Nagy's trailer-like music introduction, which is slightly ominous and rich in sound design elements. The atmosphere full of anticipation is conveyed by Richárd Késmárki's unbridled bass melody, the inexhaustible paths of which are paved with sound objects that do not seem to fit there, but predict future events. Attila Ábrahám's experimental flute and electronics etude brings with it a significant, almost chaotic increase in information density, which unrest then lives on in the fast squirming-ticking texture of Márk Bartha, despite the relative stability of the prolonged sounds that are layered on top of it. For the first time, it is perhaps during Róbert Molnár-Megyeri's ruined-sounding, repeatedly re-entering, layered grooves that we feel as if we have arrived somewhere.

Frank Kornél két párhuzamos, egymástól kontrasztosan különböző hanganyag organikus fejlesztésével mesél el egy rövid történetet, majd hirtelen Pap Ferenc színuszhangokból felépített cseppkőbarlangjában találjuk magunkat, melynek minden termében gondosan kidolgozott, csillogó szövevényeket figyelhetünk meg. Ebből a mesebeli világból Kiss R. Barnabás varázsszőnyege repít minket tovább – e rövid utazás alatt is sokszínű tájon haladunk keresztül. Zándoki András egyszerű, de gondosan csiszolt hangzású elemekből álló, érzékenyen adagolt grúvrétegei megint stabil talajt tolnak a lábunk alá. Az utolsó ütemek torzulása már megelőlegzi Djindji Ergimen digitális neszekből építkező, hullámzó sűrűségű, organikus éjszaka-zenéjének jellegzetes hangzásvilágát. A zajos hangszínkarakter Kiss Rajmundnál is megmarad, a finom rétegzés helyét azonban intenzív torzítás és dinamikus zajkitörések sorozata veszi át.

Kornél Frank tells a short story with the organic development of two parallel, contrastingly different sound materials, and then we suddenly find ourselves in Ferenc Pap's stalactite cave, ũbuilt of sine tones, in each room of which we can observe carefully crafted, glittering contexture. From this fairy-tale world, the magic carpet of Barnabás R. Kiss flies us further, and even during this short journey we pass through a diverse landscape. András Zándoki's simple but carefully polished sounding layers of carefully dosed groove elements push stable ground under our feet again. The distortion of the last bars is already anticipating the characteristic sound world of Ergimen Djindji's organic night music, built from digital textures of varying density. The noisy tone character remains with Rajmund Kiss, but the fine layering is replaced by intense distortion and a series of dynamic noise eruptions.

Bencsik Gábor magas, kitartott hangzások körül alakítja ki változatos összetételű, felépülő–megszűnő ritmikus grúvjainak sorozatát, emiatt ismét úton érezheti magát a hallgató. Az út pedig Harsányi Miklós frissítően retró hangulatú patternjeinek sorozatán vezet keresztül, mígnem elérkezünk Kelemen Márton szélesebb léptékű hangtanumányához: itt a szerző valójában egyetlen hangmagasságra fűzi fel lebilincselően invenciózus mondanivalóját. Mindezek után végre valódi pihenést és felüdülést nyújt Vincze Ferenc szép, megfordított zongorahangokban gazdag chill-groovy zenéje, mielőtt folytatnánk utunkat az ismeretlenbe. Szükség is van a kipihent figyelemre, mert Labus Máté nem viccel: alig háromperces etűdjében a gondosan kimért időtartamok, csendek és gyors történések ritka tömörséggel mondanak el egy izgalmasan megkomponált sztorit. Felfokozott érzékenységet kihasználva Végh Krisztián éhes szellemei ragadnak meg bennünket, és már kaleidoszkópszerű grúvvariációkon keresztül, szinte észrevétlenül zakatolunk valamiféle transzcendens világ felé.

Gábor Bencsik creates a series of rhythmic grooves of various structures, building and vanishing around high, persistent sounds, so that the listener can feel like on the road again. And the road leads through a series of refreshingly retro patterns by Miklós Harsányi, until we reach Márton Kelemen's larger-scale sound essay: here the author actually strings his captivatingly inventive utterance on a single pitch. After all this, the beautiful chill-groovy music of Ferenc Vincze, rich in inverted piano sounds, finally provides real rest and refreshment before we continue our journey into the unknown. There is also a need for rested attention, because Máté Labus is not kidding: in his barely three-minute etude, carefully measured durations, silences, and quick happenings tell an excitingly composed story with rare conciseness. Taking advantage of our heightened sensitivity, we are seized by the hungry ghosts of Krisztián Végh, and through kaleidoscopic groove variations, we rumble almost imperceptibly towards some kind of transcendent world.

Odaát Bánházi Abigél lassan pulzáló, tágas terekben veszi át az idegenvezetést, a spirituális kitérőt pedig végül Krasz Ádám harangjai zárják le. Visszafelé Savanya Anna intenzíven hullámzó hangtengerén keresztül vezet az út. Partot érve Lázár Gábor szigorúan metrikus, mégis kiszámíthatatlan grúvjainak rácsozatában találjuk magunkat, melyre dallam gyanánt folyik rá olykor valamiféle foszforeszkáló hanganyag. A fémes hangzások után Majsai-Németh Zsolt zenéjének mintegy recitativóként vezeti át a hallgatót Peták Kolos hétköznapi hangfoszlányokból összerakott kollázsába, melynek többretegű, organikus konkrétzenei szövedéke végleg visszaránt bennünket a valóságba. Pap Márk munkája aprólékosan kidolgozott virtuális soundscape-ekkel dolgozik, differenciált tagolása révén pedig erős narratív jelleggel is bír. Ezek után érkezünk el Nagy Roland trackjéhez, mely a címében is hordozott földszerűséget megdöbbentő intenzitással képes megjeleníteni: szinte halljuk, ahogy hatalmas földdarabok kavargognak az orrunk előtt, mígnem a végén minket is elnyel a mélység.

Abigél Bánházi takes over the guide in slowly pulsating, ample spaces, and the spiritual detour is finally closed by the bells of Adám Krasz. On the way back, Anna Savanya leads through an intensely undulating sea of sound. Arriving ashore, we find ourselves in the grid of the strictly metric, yet unpredictable grooves of Gábor Lázár, on which a kind of phosphorescent sound material flows as a melody. After the metallic sounds, the softer, slowly pulsating low-high dialogue of Zsolt Majsai-Németh's music takes the listener as a recitative to Kolos Peták's collage of everyday sound fragments, the multi-layered, organic musique concrète fabric of which finally drags us back to reality. The work of Márk Pap operates with meticulously crafted virtual soundscapes, and through its differentiated articulation it also has a strong narrative character. After that, we arrive at Roland Nagy's track, which is able to display the earthiness in its title with a staggering intensity: we can almost hear huge pieces of plots swirling in front of our noses, until in the end we are absorbed by the depth.

A kataklizma utáni tájképet Pap Zoltán festi le számunkra - kicsit Vincze Ferenc munkájával rokon az eszközkészlet, de a tónus lényegesen sötétebb, és a végén hosszú mozdulatlanságba dermed a táj.

Camara Issiaga esőáztatta, analóg hangszalagot idéző monoton loopjai hoznak némi hangulati enyhülést, majd Varga Szabolcs szabad basszus-szólója idézi vissza az utazás kezdetét. A basszusbasszusdallam Lőrinczi Áron úszós, nyugodt zenéjében is fontos szerepet játszik, Csomós Zoltánnál viszont egy magasabb fekvésű, termelőző dallam áll szemben egy viszonylag merev ritmusgrúvval, míg végleg be nem ragad egy fix hangmagasságra. Ezt a hangmagasságot (és némileg a ritmikát) veszi át Mikolai Martin szerzeménye oly módon, hogy a sűrűsödő-differenciálódó ritmika és hangszín az ismétlődő akkordmenet ellenére egyre csak izgalmasabbá válik. Így szinte észrevétlenül jutunk el Irsik Bence elektromosgitár-improvizációjának kiinduló hangzásáig. Az elemi erejű, már-már vokális artikulációjú sikolyokban és hörgésekben bővelkedő performansz organikusan építkezik, és akkor sem válik gépiessé, amikor éppen monoton: meggyőzően strukturált improvizáció katartikus pillanatokkal és már-már zenekari jellegű hangzásokkal.

The landscape after the cataclysm is painted for us by Zoltán Pap - the set of tools is a bit related to the work of Ferenc Vincze, but the tone is much darker, and in the end the landscape freezes for a long time. Issiaga Camara's rain-soaked, monotonous loops evoking an analog audio tape bring some mood relief, and then Szabolcs Varga's free bass solo recalls the beginning of the journey. The bass melody also plays an important role in the floating calm music of Áron Lőrinczi, but in the case of Zoltán Csomós, a tremolo melody in a higher register opposes a relatively rigid rhythmic groove until it is permanently stuck to a fixed pitch. This pitch (and somewhat the rhythm) is taken over by Martin Mikolai's composition in such a way that the thickening-differentiating rhythm and timbre become more and more exciting despite the repetitive chord progression. Thus, we get to the starting sound of Bence Irsik's electric guitar improvisation almost unnoticed. The performance, full of elemental, almost vocally articulated screams and growls, builds organically and does not become mechanical even when it is monotonous: convincingly structured improvisation with cathartic moments and almost orchestral sounds.

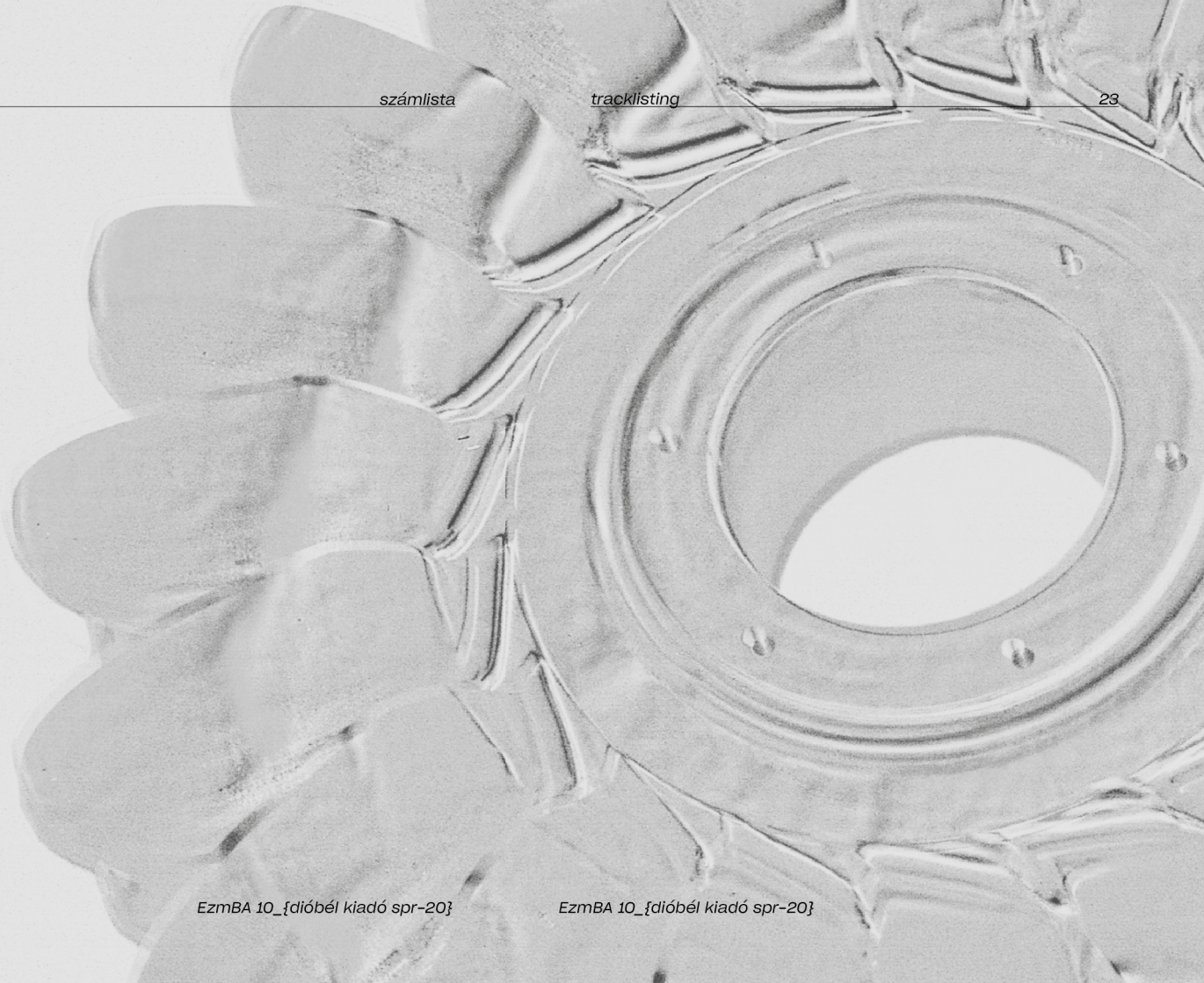

Koszeecz Csaba puha szintihangjai ilyen előzmények után kifejezetten jólesnek, a zene fokozatosan kifényesedő lélegzésével párhuzamosan a hallgató is fellélegzik. A megmaradt feszültséget Mozsdényi Péter zajos beatjei segítenek kimoszogni, Vasas Krisztián trackje pedig már kifeszített drótokból/drónokból áll: tisztaság, nagy tér jelenik meg a szemünk előtt, friss magaslati levegő áramlik a tüdőnkbe. Mindez idővel pulzálóvá válik, változnak a drónok, kvázi-unisono, kissé heterofonikus dallamvezetés tapasztalható. Ollári Szabolcs munkája izgalmas kísérlet, mely a szemünk-fülünk előtt zajlik: a szerző szisztematikusan visz végig egy technikai jelenségen alapuló zenei folyamatot, mely az idő előrehaladtával egyre inkább a hallásküszöb túloldalán zajlik. Megint megtapasztaljuk, hogy a csend mennyire integráns része lehet a zenének, miközben szinte fizikailag érezzük, hogy kiabálnánk, de nem jön ki hang a torkunkon. Végül Borosi Gábor gondoskodik arról, hogy a hosszú utazás minden tapasztalata feloldódhasson nagy, rezonáns drónrétegek lassú tektonikus mozgásában, mi pedig ezüstösen csillogó hangfelületek nyugalmában pihenhessük ki az út fáradalmait.

(Bolcsó Bálint)

Csaba Koszeecz's soft synth sounds are especially good after such antecedents, the listener breathes a sigh of relief in parallel with the gradually brightening breath of the music. Péter Mozsdényi's noisy beats help to dissipate the remaining tension, and then Krisztián Vasas's track consists of nothing more than stretched wire-like drones: purity and a large space appear before our eyes, fresh high-altitude air flows into our lungs. All this becomes pulsating over time, the drones change, quasi-unisono, somewhat heterophonic melody conduction can be experienced. The work of Szabolcs Ollári is an exciting experiment that unfolds before our eyes and ears: the author systematically goes through a musical process based on a technical phenomenon, which over time increasingly takes place beyond the hearing threshold. Again, we experience how silence can be an integral part of music while we feel, almost physically, that we would like to shout, but no sound comes out of our throats. Finally, Gábor Borosi ensures that all the experiences of a long journey can be dissolved in the slow tectonic movement of large, resonant drone layers, and we can relax in the calmness of silvery glittering sound surfaces.

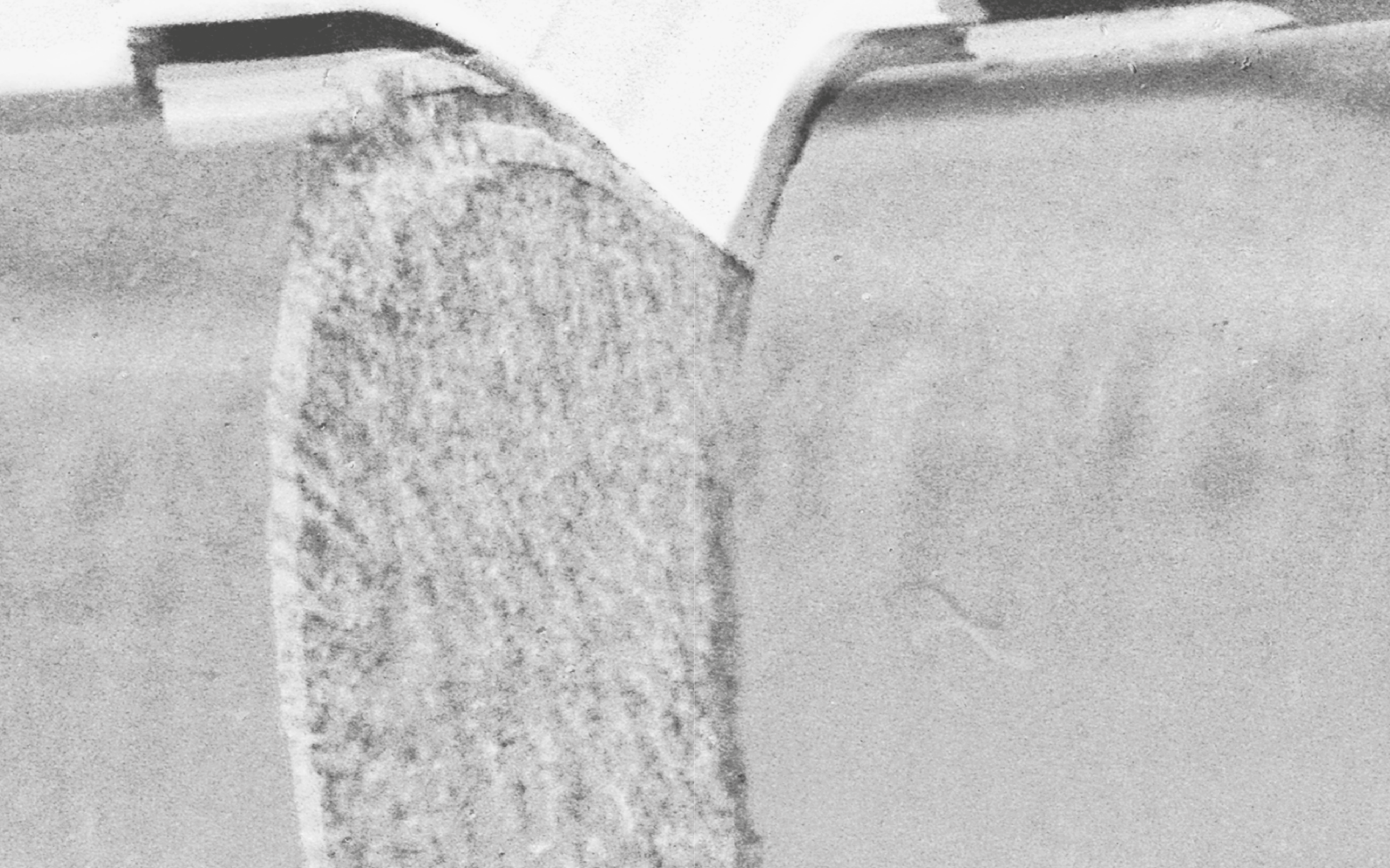
(Bálint Bolcsó)

1.	Nagy Viktor	"Paralysis"	1'06"
2.	Késmárki Richárd	"Roadside aesthetic"	3'27"
3.	Ábrahám Attila	"Furulya etud 2"	2'11"
4.	Bartha Márk	"vhm-purg [Extendedversion]"	4'27"
5.	Molnár Megyeri Róbert	"211 o"	3'38"
6.	Frank Kornél	"10eves flk"	5'25"
7.	Pap Ferenc	"Szinusz etűd"	5'58"
8.	KissR. Barnabás	"Roses Underwater"	1'24"
9.	Zándoki András	"vic remasci exuviae"	2'27"
10.	Djindji Ergimen	" h "	5'19"
11.	Kiss Rajmund	"Pécs Meets Godzilla (2011)"	3'24"
12.	Bencsik Gábor	"Walking Over"	3'52"
13.	Harsányi Miklós	"Dress Folding"	3'23"
14.	Kelemen Márton	"Alkotói Autonomía Abszenciája"	9'39"
15.	Vincze Ferenc	"Levitare"	3'52"
16.	Labus Máté	"namTo-eee"	2'47"
17.	Végh Krisztián	"Realm of Hungry Ghosts"	10'20"
18.	Bánházi Alexandra Abigél	"arka sa"	7'03"
19.	Krasz Ádám	"harangjáték"	6'09"

20.	Savanya Anna	"The Universal Sea"	0'46"
21.	Lázár Gábor	"2 2012 oktober"	4'55"
22.	Majsai Németh Zsolt	"ambisonic"	1'31"
23.	Peták Kolos	"vortex zaj"	2'01"
24.	Pap Márk	"2. Tétel"	4'04"
25.	Nagy Roland	"visszacsat"	3'23"
26.	Pap Zoltán	"bahe"	8'07"
27.	Camara Issiaga	"migi"	2'22"
28.	Varga Szabolcs	"tapeslágér"	2'29"
29.	Lőrinczi Áron	"Svarg"	2'47"
30.	Csomós Zoltán	"START"	3'40"
31.	Mikolaiv Martin	"Agon III"	4'01"
32.	Irsik Bence	"SIPOLAS"	5'58"
33.	Koszecc Csaba	"Post-"	2'35"
34.	Mozsdényi Péter	"mozsár igenkiraly treppmetal beat-je"	2'10"
35.	Vasas Krisztián	"Untitled"	6'01"
36.	Ollári Szabolcs	"Overcut"	7'10"
37.	Borosi Gábor	"trdr"	13'55"
+1	Pietro Bardini	"The Crypt" (Sect. III&IV)	5'24"


```

na.n a.m.to.ee
.e.e.aa.m.to.e.otme.amo.am.
tmo.ma. ama.toe .nnn amta.e tm.me me
a.e amt e. . t.a .to. .atma t.mat .em .eme
.am . . dt .ta . .to..at.t.a. . . .

.. / - - . - / - - - . . / - - - . . / - . . . . / - - - - . . . - / - . - - -
- - - - . . . - - - . . . / - - - . . . . . . . . . . . . - - - - . . . - - - . . . /
- - - . . . / - . . . . / - . . . . . . . - - - . - . . . / . - . . . - - - -

songmachine goes brrr

nem értem a művészetet/1

CVCAei

RIFF$@rWAVEfmt €» Ü data @r

205.96 Hz, 233.91 Hz, 174.32 Hz, 352.52 Hz,
255.79 Hz, 76.04 Hz, 68.03 Hz, 156.86 Hz, 131.06 Hz,
171.63Hz, 108.46Hz, 144.62Hz, 55.33Hz, 54.26Hz,
1871.5Hz, 1863.1Hz, 1220.7Hz, 789.16Hz,
409.25Hz, 85.61Hz, 39.85Hz

49206d696768742062652061203544206f626a2070
617373696e672074687275206120334420776f726c64
3a2061203344206f626a6563742077686f736520636
8616e676520776974682074696d6520697473656c66
206368616e67657320776974682074696d652e2

```

EzmBA 10_{dióbél kiadó spr-20}

```

size(600, 600);
background(255);
for (float y = 560; y > 40; y /= 1.125) {
  line(40, y, 540, y);
}
stroke(0);
noFill();
for (float z = 510; z > 40; z /= 1.15) {
  arc(300, z, z, z, radians(90), radians(320));
}

```

A Munkásosztály és a 99% tagja.

Lélegzik-mászik-formál. Fekete belső fehér köntösben, a végtelen s véges határán egyensúlyozva. Ha kell feltétel- anélkül, ha nem, mindenképp részesedve vele. Az egyszerű groove-októl a végkimerült komplexitásig.

Mustela erminea(Hermelin)<--Mustelidae
<--Carnivora<--Mammalia

```

782078207820782078207820782078207820782078204b6
56c6c656d657320706968656ec3a9737420c3a9732
06e7975676f6474206373656e64657320657374c3a9
74206bc3ad76c3a16e6f6b206e656b65642e207820
782078207820782078207820782078207820782078207

```

EzmBA 10_{dióbél kiadó spr-20}

izgalmas az ugyanaz.izgalmas az ugyanaz.
 izgalmas az ugyanaz.izgalmas az ugyanaz.
 izgalmas az ugyanaz.izgalmas az ugyanaz.
 izgalmas az ugyanaz.izgalmas az ugyanaz.
 izgalmas az ugyanaz.izgalmas az ugyanaz.
 egy darabig

https://docs.google.com/document/d/1zaaxn6mmWgYb02zzw2bB3BXlYGIIMNzCHC4_bJ9FXilo/edit?usp=sharing

Lorem Ipsum is simply dummy text of the printing and typesetting industry. Lorem Ipsum has been the industry's standard dummy text ever since the 1500s, when an unknown printer took a galley of type and scrambled i

A néma kislány éneke avagy tanuvallomás egy hangról, aki önmagát keresi szonikus homokviharban.

The dim hour just before sunset during which we have to ask somebody their name in order to tell who they are.

Én vagyok a mozsár Veszprémből. Jó kis treppmetal beat, összeollózva. Történetet mesél el, ami egy füves cigaretta elszívásáról szól. Bodzsár Erik barátom húzta ki belőlem, nélküle soha nem jöhetett volna létre.

amozsár Erik a Veszprémből. Jó kis treppmetal beat, összeollózva. Történetet mesél el, ami egy füves cigaretta elszívásáról szól. Bodzsár Erik barátom húzta ki belőlem, nélküle soha nem jöhetett volna létre.

बहू

Where is the conclusion?

MBBDBBBBMZBBBBQBBBBBBBBbBBBBBjIsBB
 BBu:M:B:Bi5UDMDPBRMBBELZBBBBBBBEdBBBB
 B5 :BX rBBB. LiRqBBBBBBBBI5LBB57QbvjBIIB
 BL5BB5ZBivsBdBBBBBBBBBIBBBEBBBBBB.b.j:
 Q7..Bi.JB..BS.:BB.BDqB1B.XBPBBBBBBBB

post- [prefix]

>>> 1a : after : subsequent : later

//postdate

>> b : behind : posterior : following after

//postlude

//postconsonantal

>>> 2a : subsequent to : later than

//postoperative

>> b : posterior to

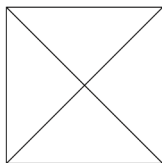
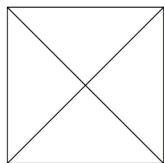
//postorbital

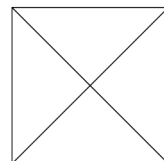
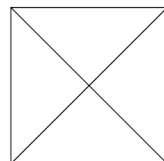
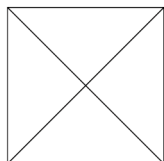
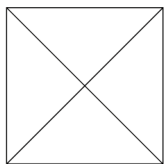

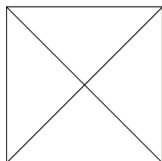
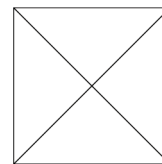
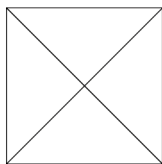
music mMUSSiCc MmMusSiCC MSSSSSSCCCC
 M sSSSc C C CCc M Sc C cC M
 Ss Cc n s c n t

(~5~)

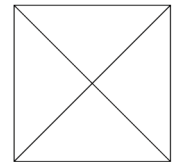
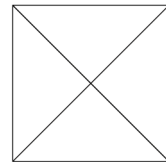
lÀ
 œ(
 C ä
 î
 Π ϩ r h Z U I 6 £ “ ; √ 7 f
 u
 ≈ ä
 7
 -

4 - 7	köszöntő	preface	4 - 7
10 - 21	szerkesztői jegyzetek	editorial notes	10 - 21
24 - 25	számlista	tracklisting	24 - 25
28 - 33	alkotók ismertetői	artist testimonials	28 - 33
32 - 39	qr kódok	qr codes	32 - 39
40 - 41	tartalom	contents	40 - 41
42 - 43	információk	information	42 - 43

információk

szerkesztő: Bolcsó Bálint
 mastering: Nagy Roland
 grafikai terv és kivitelezés: Móricz Ildikó és Gergic Ena
 koncepció, hanglez-tervezés és vágás: Kovács Balázs
 pendrive-adatkollázs: Djindji Ergimen
 fordítás: Gelencsér Balázs
 megjelenés: 2020. december

Köszönjük az Erősödő Civil Közösségek
program támogatását.

Moiré Kulturális Egyesület
<https://diobelkiado.hu/>
 2020

informations

editor: Bálint Bolcsó
 mastering: Roland Nagy
 graphic design and realization: Ildikó Móricz and Ena Gergic
 concept, vinyl design and cutting: Balázs Kovács
 on the USB stick: Djindji Ergimen
 translation: Balázs Gelencsér
 release date: 2020. december

We're grateful to the support of the
Erősödő Civil Közösségek project.

Moiré Kulturális Egyesület
<https://diobelkiado.hu/>
 2020

